

RETRATS DEL NATURAL
CARLES SOLÉ GARCIA
TÈCNIC DE FORMACIÓ DE CREU ROJA

(123)

MANOLO GARCIA

És possible salvar vides

TONI VALL
BARCELONA

El Carles Solé recordarà sempre el 24 de març del 2015, el dia en què el vol 9525 de la companyia alemanya Germanwings es va estavellar als Alps francesos. Van morir 144 persones, totes les que viatjaven a bord. Va ser un dia tràgic per a moltes famílies de moltes nacionalitats diferents, alemanyes, turques, holandeses, belgues, xilenes, argentines, veneçolanes, espanyoles, colombianes, austríaques, daneses, australianes, marroquines, israelianes i catalanes.

Els equips sanitaris francesos van demanar tota la col·laboració possible i, com que era molt urgent comptar amb psicòlegs i treballadors socials que parlessin català, espanyol i francès per poder atendre el màxim nombre d'afectats amb la màxima diligència, el Carles –voluntari de la Creu Roja des de fa onze anys– va ser ràpidament mobilitzat. “Va ser emocionalment molt impactant”, recorda. No se li esborren de la memòria els autocars plens de familiars que anaven a acomiadar-se de persones estimades que no podrien veure, que, per la magnitud del sinistre, ja no hi eren físicament. Relata com a especialment colpidor el cas

d'un pare que havia perdut dos fills i que en acomiadar-se de tot el personal assistencial els va donar la mà un per un mentre els deia: “Aquí us els deixo perquè me'ls cuideu”. Van ser quatre dies d'intensa emoció i sentiments desbordats, també per a ell i per als seus companys de feina, que en acabar les dures jornades d'acompanyament i teràpia fàcilment es desmuntaven.

Em relata aquests records recents amb l'íntima satisfacció d'haver-hi participat, d'haver contribuït a apaivagar l'immens dolor dels que es van veure afectats. Ho emmarca en la globalitat de formar part d'un projecte important, d'una realitat basada en la confiança i l'estimació que existeixen al voltant de la Creu Roja, de la formació i dels valors que s'hi inculquen. Per a algú com ell, acostumat des de sempre a dubtar de tot, a preguntar-se pels motius i pel raonament de tot el que l'envolta, a canviar el rumb de la seva vida sempre que ha calgut, trobar aquest ancoratge vital ha sigut tota una fita. De fet, té tot el sentit del món que avui el Carles sigui membre de la Creu Roja; l'instint d'ajuda, de servei als altres, de formació sanitària, està en el seu cas molt vinculat al sentiment que li va quedar dins després de superar un gravíssim accident de trànsit que amb només catorze anys el va deixar quinze dies en coma. Allò el va marcar,

Succés
L'accident que
va patir amb
14 anys li va
despertar
l'agraïment
cap als metges

Implicació
Voluntari de
la Creu Roja,
va atendre els
afectats de
l'accident de
Germanwings

se'n va sortir i sempre li va quedar una vocació interior vinculada amb l'agraïment profund cap a la professió de metge. De molt jove va prendre una decisió important, deixar de ser aprenent al taller mecànic del seu pare i posar-se a estudiar fotografia i disseny gràfic per a publicitat, que va ser el seu ofici fins fa quinze anys, quan va decidir que calia un canvi de rumb. Era el moment d'ampliar coneixements en el camp que tant li cridava l'atenció. Malauradament els cursos en l'àmbit sanitari estaven tots ocupats i es va decidir per un altre que aparentment no hi tenia res a veure: tècnic de reg. La jardineria esdevenia així una dreuera imprevista.

I va tocar un nou canvi, a aquest tampoc li va tenir por. Una inoportuna lesió d'esquena i de genoll l'obliguen a un parèntesi forçat. I és llavors quan sí, quan als quarantallars arriba el moment del voluntariat a la Creu Roja que el porta a especialitzar-se en formació sanitària, social i psicològica, amb cursos de primers auxilis, de l'ús del desfibril·lador i de suport emocional. Així, entra a formar part de l'Equip de Resposta Immediata en Emergències (ERIE), dedicat sobretot al suport psicològic en accidents i sinistres que ocasionen pèrdues humanes i també a l'atenció d'emergències. En aquest terreny coneix tota mena de realitats de proximitat, de vides es-

capçades i instants en què convé procedir de pressa. Com aquell dia en què va atendre una aturada cardíaca al mig del carrer i al cap d'unes setmanes l'afectat, ja recuperat, li va recordar que encara li feia mal el pit de tan fort que va ser el massatge toràcic. O aquella altra persona que, gràcies al curs de socorrisme que el Carles li va fer, va ser capaç de salvar la vida del seu fill: “La satisfacció que se sent és immensa”.

Objectiu: pujar l'Everest

Ha viatjat recentment a la República Democràtica del Congo per recollir informació dels projectes que la Creu Roja hi desenvolupa, per filmar, fer fotos i rebre tota la informació dels cooperants que hi treballen. “És també un viatge d'aquells que et canvien”, relata. “T'adones de la grandesa de l'ésser humà, dels contrastos que s'hi amaguen, de com és capaç d'adaptar-se a totes les situacions, de com canvien les prioritats i els costums. Entens que un home pot portar la roba vella i esparracada i alhora estar carregant el seu telèfon mòbil amb una placa solar”, conclou.

El Carles, que ha sigut avi fa poc –és el pare de l'actriu i escriptora Estel Solé–, continua necessitat de nous reptes. Fa quinze dies va pujar a l'Aneto i a l'abril vol viatjar al Nepal i arribar al campament base de l'Everest. No s'hi posa per poc. Té energia i determinació per a això i per a més. —